

HY VỌNG KHÔNG LÀM THẤT VỌNG

1. Lời Nguyện Mở Đầu:

Lạy Chúa là Cha giàu lòng thương xót, là nguồn cội của mọi hy vọng, hôm nay khi con ngồi viết lại những dòng hồi tưởng này, lòng con nghẹn ngào dâng lên Ngài một khúc hát tri ân.

Nhìn lại chặng đường dài đã qua đầy sỏi đá, có nước mắt và có cả những lần vấp ngã, con vẫn thấy bóng dáng bàn tay Chúa luôn dìu dắt từng bước chân con và Hội Dòng nhỏ bé này.

Nếu không có Chúa, chúng con đã ngã quỵ từ thuở ban đầu; nếu không có Chúa, những ước mơ thánh hiến đã sớm vụn nát giữa bao biến cố của đời sống đầy biến động và của đất nước có nhiều đổi thay.

Lạy Chúa, xin cho những dòng chữ này trở thành một lời TẠ ƠN dâng lên Ngài, như nén hương trầm bay lên từ cõi lòng thổn thức của con. Xin cho từng kỷ niệm đắng cay hay ngọt ngào, từng khúc quanh tối tăm hay sáng láng, đều quy tụ lại thành một bài ca ngợi khen: **“Chúa là niềm hy vọng của con, và hy vọng ấy sẽ không bao giờ làm thất vọng”**. Tông sắc: *Spes Non Confundit* **“Chúa là niềm hy vọng của con”**.

“Người ta sống cuộc đời mình bằng cách nhìn về phía trước, nhưng chỉ có thể hiểu được khi nhìn lại phía sau”
(*Triết gia hiện sinh Đan Mạch*).

Nhìn lại chặng đường 55 năm qua bước đi trên con đường ơn gọi, trái tim con nghẹn ngào trào dâng muôn vàn cảm xúc. Một chặng đường dài, đầy gian nan, đan xen nước mắt và nụ cười, thất vọng và hy vọng, quỵ ngã và đứng lên. Và trên tất cả, con chỉ thấy một điều: **Chúa là niềm hy vọng, là sức mạnh, là ánh sáng dẫn dắt Hội Dòng và từng bước chân nhỏ bé của con.**

2. Thuở ban đầu bấp bênh:

Ngày ấy, tôi khởi hành đời tu với một trái tim non trẻ, chỉ mang trong tim hình ảnh đẹp đẽ của người nữ tu thánh thiện. Nhưng cánh cửa lại mở ra trước mặt tôi là một Hội Dòng bé nhỏ, chưa tên tuổi, chưa định hướng rõ ràng, nhân sự ít ỏi, một khởi đầu chông chênh như tòa tháp Babel xây lên rồi lại sụp đổ.

Biến cố 1972, khi người sáng lập đổi thay, làm rung chuyển cả nền móng. Lòng chị em xao xác, chẳng biết đâu là ý của Chúa, đâu là ý của con người. Biến cố 1975 lại đến, đất nước đổi thay, xã hội cuộn xoáy trong biến động. Hội Dòng như con thuyền nhỏ lênh đênh trong sóng dữ. Trường học đóng cửa, chị em tan tác trở về gia đình, người đi vượt biên, người gấn bó ruộng nương. Con đường tôi đi dường như khép kín trong mịt mờ u tối.

3. Những ngày “sống còn”:

Sau thời gian tan tác trở về gia đình, riêng bản thân tôi, chỉ là một trong số ít ỏi được mời gọi trở lại Cộng đoàn, với điều kiện duy nhất: **biết làm rẫy**. Và thế là, tôi vui vẻ cầm cuốc ra đồng, gieo bắp, trồng khoai, gù lưng xay lúa. Mồ hôi hòa trong đất, ngày lại ngày, tôi lao động như một nông dân thực thụ. Bề ngoài, chẳng có hy vọng nào cho ngày mai, nhưng trong lòng tôi như đang có ngọn lửa sứ vụ bùng cháy, dù chưa có tên gọi, chưa có định hướng.

Trong những năm tháng tối tăm ấy, chị em chúng tôi âm thầm đi thăm các linh mục bị giam cải tạo ở K3 K4 nơi núi Chúa Chan. Chúng tôi mang theo chút quà, chút lương thực, chút hơi ấm tình người, chút nụ cười, để sưởi ấm những tâm hồn bị xiềng xích. Lúc bấy giờ, chúng tôi cố gắng giúp đỡ các sĩ quan trong sư đoàn 18 ở Long Giao, để họ được liên lạc với gia đình. Chúng tôi dạy giáo lý cho các em thiếu nhi dưới ánh đèn dầu leo lét vàng vọt, đi thăm các nhóm chia sẻ Lời Chúa trong các khu xóm dưới ánh trăng ban tối, nhờ vào chiếc đèn bão soi đường để tránh né rắn rết, bọ cạp. Mỗi bước chân trên con đường lầy bùn đầy khó khăn, mỗi đôi ủng nặng nề kéo lê trong đêm mưa, là một nhịp đập lòng tin tưởng: **ở đâu có Chúa, ở đó có đường đi**.

4. Những người gieo hy vọng:

Tôi không bao giờ quên được hình ảnh quý Bề Trên và các chị lớn năm xưa, luôn khắc sâu trong tim tôi: họ ra

đi khi gà còn gáy, trở về khi chiều đã tàn, gầy dựng Hội Dòng bằng chính mồ hôi và nước mắt. Các ngài không quản khổ đau, chỉ gieo vào đất những hạt hy vọng. Không lời phàn nàn, không oán thán, chỉ có đôi bàn tay chai sạn và đôi mắt kiên cường.

Và lúc đó, còn có bóng dáng của những vị mục tử âm thầm, tận tụy. Tôi nhớ đến Cha Đa Minh Đinh Viết Tiên, vượt 40 km đường sinh lầy, mưa gió, với chiếc Honda cũ bánh xe phải gắn thêm dây xích như “xe tăng” bám đầy bùn, để đến cộng đoàn giúp thăng tiến đời sống tâm linh, để nuôi dưỡng linh hồn chúng tôi được sống và sống dồi dào. Một hình ảnh khác cũng ghi sâu ấn tượng trong tôi: một “vị” mặc áo lao động đi chiếc xe đạp chở bó cỏ thỏ sau lưng mỗi tuần đến tu viện để giải thích từng câu Lời Chúa, để cắt nghĩa cho thấy ý của Chúa trong từng lời Kinh Thánh của Cha giáo Phaolô Nguyễn văn Đông. Vâng, những hy sinh ấy là chứng tá hùng hồn rằng: Hội Dòng nhỏ bé này không phải của con người, nhưng chính là của Thiên Chúa.

5. Bình minh sau đêm tối:

Rồi một ngày, bóng đêm cũng dần rút lui. Hội Dòng từng bước hồi sinh, chậm chạp nhưng bền bỉ. Ngày tháng qua đi, tôi mới nghiệm ra rằng: chính những đoạn đường mịt mù không lối thoát lại mở ra lối đi mới. Chính những đêm dài tưởng chừng vô tận lại thai nghén bình minh.

Năm 2025 này, Hội Dòng mở Năm Thánh kỷ niệm 40

năm chính thức được công nhận. Nhìn lại, tôi càng xác tín: **từng bước đi, từng biến cố thăng trầm, đều có bàn tay Chúa nâng đỡ và hình bóng Chúa luôn đồng hành với Hội Dòng.**

Có những ngày thi hành sứ vụ Loan Báo Tin Mừng, chúng tôi chỉ dò dẫm bước đi trong sương mù, không thấy đường trước mặt. Nhưng tôi luôn có cảm nhận rằng khi bàn chân can đảm bước tới, ánh sáng lại bùng lên. Có những đêm tưởng như vô tận, nhưng càng đi trong bóng tối, càng thấy rực sáng bình minh hy vọng.

6. Lời kết trong tâm tình tạ ơn:

Lạy Chúa, con ngược nhìn lại quãng đường dài, và chỉ biết thốt lên lời cảm tạ:

- Tạ ơn Chúa vì đã gìn giữ Hội Dòng từ thuở ban sơ yếu ớt, cho đến hôm nay vững mạnh và trưởng thành.
- Tạ ơn Chúa vì đã dìu dắt từng bước nhỏ bé của con, để con không ngã quỵ giữa những thử thách tưởng chừng không vượt nổi.
- Tạ ơn Chúa vì đã ban cho chúng con niềm **hy vọng không bao giờ thất vọng**, niềm hy vọng từ chính Thánh Giá và Phục Sinh của Ngài.

Xin cho con và từng chị em trong Hội Dòng mãi biết sống trọn vẹn ơn gọi, để chính cuộc đời chúng con trở thành chứng tá rằng: **“Ai tín thác vào Chúa sẽ không bao giờ phải thất vọng”**.

Lạy Chúa của đời con, khi ngoái nhìn lại quãng đường dài, lòng con trào dâng bao niềm xúc động. Đã biết bao lần Hội Dòng nhỏ bé này tưởng như sắp ngã quỵ, tưởng như cánh cửa ngày mai khép lại không còn lối thoát. Đã có những đêm dài nước mắt rơi trên chõng tre, lòng quặn thắt giữa bao tiếng thở than. Con đã chứng kiến cảnh chị em lặng lẽ gói ghém hành trang bỏ đi, vì không còn đủ niềm tin vào một Hội Dòng vô danh, không tương lai. Con cũng đã từng run rẩy khi cầm cuốn ra đồng, lòng tự hỏi: đây có thật là con đường thánh hiến mà con đã mơ ước thuở ban đầu hay chỉ là một khúc quanh đầy trở trêu ?

Nhưng chính trong những khoảnh khắc bi đát nhất ấy, Chúa vẫn âm thầm ở đó. Khi chúng con cắm cúi gieo hạt bắp, hạt lúa trong thửa ruộng đầy sỏi đá, thì Chúa đang gieo hạt giống hy vọng vào lòng chúng con. Khi chúng con đi trong sương đêm với ngọn đèn dầu leo lét, run rẩy vì rần rết, thì chính Chúa thấp sáng trong tim ngọn lửa nhiệt thành không bao giờ tắt. Khi chúng con đói rét, vất vưởng, tưởng chừng như mất tất cả, thì bàn tay Chúa lại đỡ nâng để con thấy rằng: **tất cả vẫn còn nguyên vẹn, vì còn có Ngài.**

Và hôm nay, sau bao thăng trầm sóng gió, con mới hiểu: con đường thánh hiến đâu phải là con đường trải hoa hồng, mà chính là con đường hẹp, chông gai, thấm đẫm mồ hôi và máu lệ. Nhưng kỳ lạ thay, chính ở đó, hy vọng lại bừng sáng. Hy vọng không đến từ sức riêng

yếu đuối, mà đến từ Chúa, Đấng luôn trung tín và không bao giờ bỏ rơi những ai đặt trọn niềm tin vào Ngài.

Vì thế, lạy Chúa, trong giây phút này, con xin cúi đầu dâng lên Chúa tất cả:

- Dâng Hội Dòng thân yêu, đã được sinh ra trong bấp bênh, lớn lên trong gian khổ, nhưng nay vững mạnh nhờ ân sủng Chúa.
- Dâng từng chị em, những người đã ngã quỵ và những người còn đứng vững, những người đã bỏ đi và những người còn kiên trì. Tất cả đều là dấu vết ân cần của Chúa trong lịch sử cứu độ.
- Và dâng chính đời con, một đời nhỏ bé, chẳng có gì đáng kể ngoài những vết sẹo, những giọt mồ hôi, và một trái tim khát khao được trung thành đến cùng.

Lạy Chúa, xin cho con được tiếp tục bước đi, cho dù trước mặt vẫn còn sương mù, bóng tối. Xin cho con biết chấp nhận bước đi trong niềm tin, vì con đã tin chắc: Chúa sẽ mở ra một con đường. Xin cho Hội Dòng mãi mãi là minh chứng sống động rằng: **“Hy vọng không làm thất vọng”**; vì hy vọng của chúng con đặt nơi chính Ngài, Đấng đã yêu, đã giữ, và sẽ còn dìu dắt chúng con đến cùng, Amen.

Long Xuyên, ngày 22.9.2025.

Nt. M. Têrêsa Trần Thị Ngọc Diệp.

Lớp Khấn Dòng 1981.

